

LO COMTE ARNAU

Lo comte de Mataplana
ne tenia dos cavalls:
L'un era blanc com la gebre,
l'altre fosc com lo pecat

Malhaja lo cavall negre,
benhaja lo cavall blanc

Un matí de la hivernada
lo negre feia ensellar
la comtessa ja li'n deia:
– Per què no enselles lo blanc?
– Perquè fuig dels camins aspres
i a mi em plauen més que els plans.–
La comtessa ja hi tornava:
– Mon marit, no ho fesses pas;

lo negre em sembla el diable,
Déu nos lo tinga allunyat.–
ell no li torna resposta
com si sentia tronar:
al negre posa la sella
baldament fos Satanàs.
– Adéu, la comtessa aimada.
– Déu te guie i l'Àngel sant. –

L'Àngel prou lo guiaria,
mes ell no es deixa guiar,
lo guiaria a l'església
i ell a la vila fa cap,
on hi ha nines per perdre
i pobres per escanyar

Malhaja lo cavall negre,
benhaja lo cavall blanc

Quan sortia de la vila
semblava un esperitat:
corria lo cavall negre
corria com si volàs,
tantost per les altes cimes
com pel fons del xaragall
Los gombernesos se senyen
quan lo veuen desbocat.

Los llops d'aquelles muntanyes
lo segueixen udolant,
algun d'ells per simpatia,
los altres olorant carn,
que n'esperen un bon àpat
més amunt o més avall;
sos ulls semblen llumenetes,
llumenetes infernals.

Al sentir sa udolissa
lo comte s'és esglaiat,
voldria girar lo poltre
mes ja no el pot aturar.

Malhaja lo cavall negre,
benhaja lo cavall blanc

A la nit que és fosca, fosca,
se barreja el temporal,
i els pastors al comte veuen
entremig de trons i llamps;
volar d'una cresta a l'altra
del Montgrony vers les afraus.
La tempesta esgarrifosa
a mitja nit fa un esclat;

d'un llampec entre les ales
s'obira lo comte Arnau,
rodolant de falta cima
de Sant Ou dins lo Forat,
d'on surt entre rius de flama
lo renill del seu cavall.

La comtessa l'esperava
a la porta del palau;
passen hores, passen dies,
passen nits de por i espant,
a la tercera que passa
l'en veu venir condemnat.
La nit era negra, negra,
més negre era son cavall,
son cavall que era el diable
Déu nos lo tinga allunyat.

Malhaja lo cavall negre,
benhaja lo cavall blanc.

Verdaguer, Jacint: *Aires del Montseny*.
1901